

VOIMALLA

SEITSEMÄN PÖLLÖN

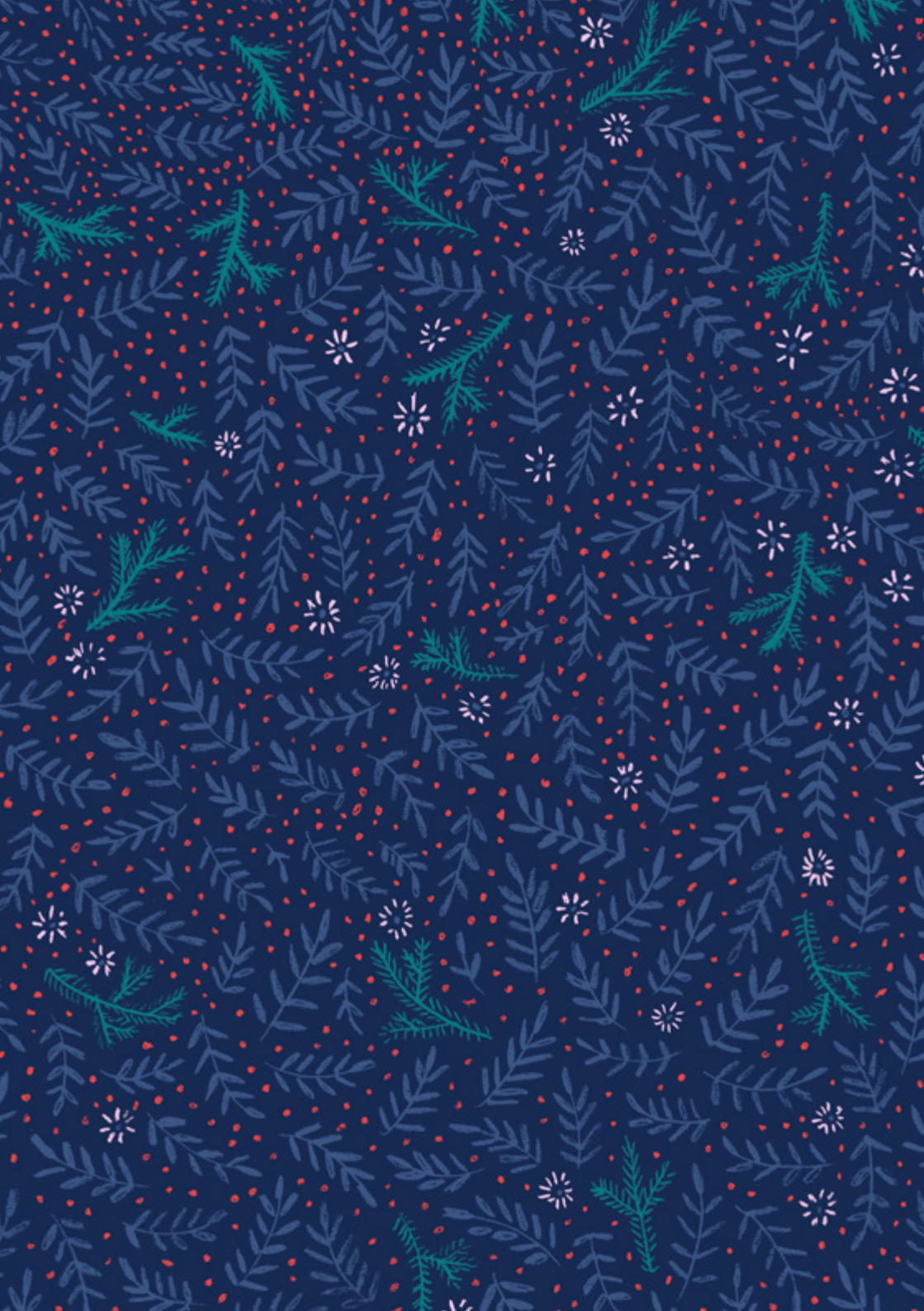

Hannu Mäkelä

❖ KUVITTANUT Elina Warsta | TAMMI ❖

Hannu Mäkelä

VOIMALLA SEITSEMÄN PÖLLÖN

Kuvittanut *Elina Warsta*

.....

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI | HELSINKI

Kansi ja ulkoasun suunnittelu: *Elina Warsta*

Teksti © *Hannu Mäkelä*, 2017

Kuvitus © *Elina Warsta*, 2017

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9519-9

SISÄLLYS

1. Isopöllö ilmestyy...7
2. Jadekin on pöllö...10
3. Kookoksen makuja...12
4. Puusta veistetty...16
5. Runoilija...19
6. Valkopöllön yölennot...23
7. Kateus ja vaatteet...27
8. Kaleva kuin Vähämöinen...30
9. Yksinäinen Isopöllö...34
10. Mikä mainio ajatus!...37
11. Tak-tik vai tik-tak?...41
12. Tanssiinkutsu...44
13. Isopöllö pitää puheen...47
14. Kuinka valtakunta perustetaan...50

15. »Te amo mi amado»...53
16. Mikä valtakunnalle nimeksi?...57
17. Yök-kölä vastaan Isopölä...61
18. Kaleva suunnittelee taulua...65
19. »Voimalla seitsemän pöllön...»...68
 20. Kutsu ilman tanssia...72
 21. Rauhaa häiritään...76
 22. Harakoita niin kuin koita...80
 23. Esiin marssii itse Emma...85
24. Löytyy monia tapoja ratkaista pulmia...90
 25. Kivipöllö vie viestiä...93
 26. S-kirjaimella alkavia sanoja...97
27. Vallankaappaus vaiko valssia...101
 28. Tanssin hurmaa...105
29. Harakkala-Haarakkala...109
 30. Lopun alkua...114
 31. Ja alun loppua...117
- Pönttö-Kalevala...121

ISOPÖLLÖ ILMESTYY

Suurin kaikista Suurkorven pöllöistä oli huuhkaja. Kun se lensi öisin metsän halki levitellen sulavia siipiään ja huutaen hurjasti Huu huu huhuu, vaikenivat muut pöllöt sekä kunnioituksesta että pienestä pelostakin. Huuhkaja oli niin suuri, että sen kutsumanimi Isopöllö tuntui naurettavan pieneltä. Varsinkin jos siltä olisi kysytty.

Isopöllö piti itseään metsän valtiaana eikä Suurkorvessa toisia yhtä valtavia lintuja lennellytkään. Merikotkat pysyttelivät merellä ja joutsenet sisävesien

laineilla. Syksyn saapuessa niitä tosin näki laumoittain myös puiduilla viljapelloilla kuin lumista talvea enteilemässä. Pelloilla kurjetkin viihtyivät, mutta myös avarilla soilla. Ne eivät metsän elämää ymmärtäneet.

Suuria eläimiä korvessa kyllä liikkui hirveistä hirvistä aina kataliin ja joskus myös kujeileviin ketuihin. Näiden väliin mahtuivat juosta jolkottamaan vielä kumiseva karhu, supiseva susi ja ilkamoiva ilves, mutta niistä ei tässä sen enempää. Eihän kukaan näistä eläinkunnan edustajista päässyt lentoon. Ne lähinnä uinuivat, kömpivät, hölkkäsivät tai saalistivat maan pinnalla. Vain karhu kapusi joskus puuhun. Ja silloinkin sen piti miettiä mitä ihmettä se siellä oikein teki. Ja myös sitä, miten päästä puusta takaisin. Palokunnan tikapuutkaan eivät olisi kestäneet sen painoa, jollei se ei itse olisi lopulta älynnyt hitaasti ja varovasti peruuttaa ja laskeutua taas maan tukevammalle pinnalle.

JADEKIN ON PÖLLÖ

Muitakin pöllöjä asui metsässä Isopöllön lisäksi, mutta koska ne olivat pienempiä, ei Isopöllö niistä piitanut. Niiden täytyi itse piitata itsestään. Mutta kyllä sellainen pöllöltäkin onnistuu.

Lähellä Isopöllön kotia sijaitsi kuusi erilaista asuusta, jotka kuuluivat muille pöllöille. Niitä oli koverrettu suuriin puihin, lähinnä haapoihin ja kuusiin.

Pienin pöllöistä, jota kutsuttiin Jadeksi, asui ihmisten tekemässä pöntössä. Se sijaitsi Isopöllön palatsimaisen pesän lähellä ja näytti siksi vielä pienem-

mältä kuin olikaan. Linnunpönttöä ei ollut alunperin tarkoitettu pöllöille, mutta ahne tikka oli hakannut aukkoa suuremmaksi ja siksi Jade mahtui siitä sisään. Sen kimppuun ei tikka sentään käynyt.

Kodissaan Jade ei kuitenkaan tuntunut viihtyvän. Jade vivahti vihreään ja oli selvästi ja usein kateellinen toisille. Minäkin haluan suuremman kodin suuren haapapuun sisään enkä tämmöistä jokaisen huomaa halpaa hökkeliä, se mietti ja ahnehti varsinkin Isopöllön asuntoa. Ja sitten se huokasi ja antoi pitkien silmäripsiensä väristä.

Muut katsoivat sitä nokkaansa pitkin ja sulkiivat silmänsä, kun näkivät Jaden illan hämärtyessä kipua van ulos pöntöstään. Voi tuota raukkaa, ne ajattelivat. Ei osaa itse pesää rakentaa, ei edes lentää kunnolla. Asuu kuin lippakioskissa, mutta ei silti myy mitään! Pari kasvishampparia ja kulaus kurria olisivat muille tarjottuina nostaneet selvästi Jaden osakkeita pöllöjen alati notkahtelevassa pörssissä.

KOOKOKSEN MAKUJA

Jokaisella pöllöllä oli tietenkin nimi, piti hän heidän muistaa se kysyttäessä, jos ne vaikka olisivat sattuneet eksymään. Aivan Jaden naapurina asui Kookos. Se oli kooltaan suuri: tummin, kummin ja eksoottisin kaikista pöllöistä. Kookos oli lennähtänyt Suurkorpeen kaukaa valtameren toiselta puolelta, vieläpä lentokoneen kyydissä. Ei edes turistiluokassa, vaan ruumassa ja matkalaukussa, jonne se oli työnnetty. Mutta pääasia että Kookos pääsi perille.

Kookoksen kieli kuulosti monien korvissa oudol-

ta, vaikka sitä oli yritetty kaikin tavoin kotouttaa. Se puhui edelleen mielellään myös omaa kieltään, jota eivät edes räkätit (*caramba!*) ymmärtäneet, vaikka räkätit väittivät aina ymmärtävänsä kaiken. Sellaisia lintumaailmassakin riittää lähes yhtä paljon kuin ihmisten keskuudessa.

Kookos piti ruuanlaitosta ja käytti paljon aikaa siihen. Sen keittiössä padat ja pannut kiilsivät ja siellä vallitsi aina hyvä järjestys.

Valitettavasti Kookos oli huono metsämies (vaikka oli nainen), ja siksi mausteiden tulisuus sai seurakseen useimmiten pelkät kasvikset.

Tästä se olisi muuten jo saanut toisten ylenkatseen niskaansa, mutta Kookos oli onnekseen lehdestä lukenut, että kasvien syönti oli suurta muotia.

– Minä olen vegaani, se sanoi toisille ylpeänä ja siristi silmiään ja pani päänsä keimaillen vinoon. Ja silloin muut vaikenivat. Ne kun eivät tunteneet sanaa vegaani. Se kuulosti pelottavalta ja saattoi olla samaa sukua esimerkiksi hurrikaanin, Tshingis-kaanin ja pelikaanin kanssa?

Kookos oli avoin luonne ja seurallisin kaikista pöllöistä. Se piti usein lauantaisin illanistujaisia kotonaan, joihin Suurkorven pöllöt saivat kirkkain värein, kiemuroin ja ja jopa rusetein somistetut kutsukortit.

Ensin kaikki saapuivat uteliaina juhliin, sitten vuosien myötä tulijoiden joukko harveni. Ei niin, etteikö Kookoksen seurallisuudesta olisi pidetty, olihan Kookos kaunis ja kookas neiti katsella ja suopea sanoissaan, vaan niin, että chilipippuri jopa jälkiruuissa alkoi monelle olla liikaa. Ne yskivät ja kakoiivat ja punehtuivat, vaikkei sitä sulkien seasta aina voinut nähdä. Kuului hurja läpse, kun pöllöt leyhyttivät siipiään saadakseen ilmaa ja happea henkeen. Mutta Kookos ei pippurinkäyttöään vähentänyt eikä myöskään mennyt sinne missä pippuri kasvaa, niin kuin Puupöllö ääneen toivotti. Olihan Kookos Suurkorpeen sieltä saapunut.

PUUSTA VEISTETTY

Puupöllö lennähti tarinaamme vähän kuin äkkipäätä ja kutsumatta, mutta sellainen se muutenkin oli – ja yhä on. Nimensä Puupöllö oli saanut siitä että se oli paitsi todellinen pöllö myös puusta veistetty pökkö: täysin vailla sosiaalisia taitoja.

Nämä taidot tarkoittavat tapaa tulla toimeen toisten kanssa. Sitä, että osaa sanoa edes päivää, kiitos, ole hyvä ja näkemiin. Ja että osaa myös ottaa huomioon toiset ja heidän tunteensa. Jos jollain esimerkiksi on surua, ei tälle pidä ruveta nauramaan päin naamaa.

Mutta Puupöllöltä sellainen sujui. Minkä ajatteli, sen tämä pöllö myös töksäytti. Jos Puupöllö näki piskuisen Jadepöllön kyyhöttävän oksalla, se saattoi täräyttää: – Miten sinä tänään oletkin noin surkean näköinen. Olet kuin kuollut rotanraato. Ja sitten se vielä lisäsi: – Ja siltä myös haiset.

Tällaiset lauseet olivat kaiken lisäksi lempeintä mihin Puupöllö pystyi. Ja kuitenkin se ihmetteli miksi Jadepöllö loukkaantui ja käänsi kohdatessa sille aina soman jalokiven lailla välkkyvän selkensä. Olihan

Puupöllö itse asiassa ihastunut hentoon Jadeneitton ja suunnitteli päässään ties mitä yhteisiloja ja juhlia. »Puupää mikä puupää», se olisi sanonut, jos olisi itsetutkiskeluun edes hieman kyennyt.

RUNOILIJA

Kivipöllö oli kokonaan toista maata. Nimensä mukaisesti se tuntui kivistä veistetyltä. Olisi siis luullut, että Kivipöllö käyttäytyisi Puupöllöäkin jäykemmin – onhan kivi lähes aina puuta kovempaa – mutta näin ei ollut. Kivipöllö tunsu elämän. Sen sisällä sykki suuri sydän täynnä lämpimiä tunteita, vaikka sitä ei Kivipöllön kasvoilta voinut huomata. Olivathan myös ne kiveä.

Kivipöllö ajatteli paljon ja puhui vähän. Mutta minkä puhui, sen toiset kyllä muistivat. Ehkä myös

siksi, että Kivipöllö kirjoitti tuohenpaloille runoja ja mietteitään ja jätti niitä puunoksien tyviin ja pieniin koloihin.

Tuumikoon sanojani tuuli, sade suhiskoon ja suspiskoon niitä, jos eivät muut, Kivipöllö mietti. Mutta toki se toivoi, että sen lauseita ja säkeitä sattuisivat ta-

vailemaan toisetkin, kuten esimerkiksi sen omat laji-
toverit eli pöllöt.

Onhan niin, että monet pöllöistä osasivat sentään
vielä lukea, milloin pöllöpuhelimien hipelöinniltä,
Huhuu-piilosilta ja sulkapalloilultaan ehtivät. Kun ne
löysivät Kivipöllön raapustamia tuohenpaloja, ne ei-
vät aina laittaneet niitä suoraa päätä nuotioihin, vaan
lukivat ensin lauseet joita tuohille oli ilmestynyt.

Jäivätpä ne joskus jopa miettimään niitä. Varsin-
kin sellaisia, jotka olivat yksinkertaisia ja myönteisiä.
»Pöllön elämä ei ole pöllömpää», siinä eräs suositum-
mista. »Pöllökö pölhö, höpö höpö», kuului seuraava.
»Pöllö tarkoittaa niin viisasta kuin tyhmää», ei sen
sijaan mahtunut pidetyimpien joukkoon. Kukapa ha-
luaisi olla tyhmä? Pöllö varsinkaan.

Seuraavasta mietteestä ei innostuttu sen enem-
pää: »Yksin istun, yksin itken, yksin tämän myös sa-
nelen. Rakkauttakin anelen.» Vain Jade-pöllöön sanat
vaikuttivat, mutta Jade olikin herkkä sielultaan. Oli-
han myös se kotoisin kaukaa. Jade oli lapsuutensa elä-
nyt Tyynenmeren rannalla sijaitsevassa maassa, jossa

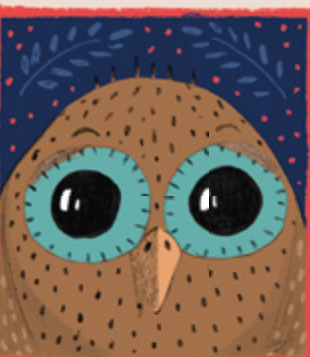
niin onnesta kuin myös murheista kirjoitettiin avoimesti. Näistä tunteista luotiin Jaden entisessä kotimaassa runoja jo tuhansia vuosia sitten. Niitä luettiin yhä, sillä monet niistä olivat edelleen yhtä eläviä kuin vasta syntyneet.

HUUU, HUUU, ISOPÖLLÖ PUH-HUU!

Hannu Mäkelän kirjoittama ja Elina Warstan kuvittama *Voimalla seitsemän pöllön* tuo maailmaan hymyä ja hyvää tuulta, pöllöjen viisautta. Mukana on myös maistiaisia pöllöjen kansalliseepoksesta, Pönttö-Kalevalasta.

Isopöllö päättää muuttaa Suurkorven omaksi valtakunnakseen ja alistaa toiset pöllöt alamaiseksi. Tämä ei ole helppoa, sillä muilla pöllöillä on asiasta omia ajatuksia ja ne vastustavat hanketta kukin tavallaan. Kaiken lisäksi metsään muuttaa yllättäen suuri harakkaparvi. Miten tulijoiden kanssa tulla toimeen, siinäpä kysymys johon ei seitsemän pöllön voiminkaan saada heti vastausta.

ISBN 978-951-31-9519-9

Kansi: Elina Warsta | www.solmu.nu · 1.84.2 · www.tammi.fi